

РЕШЕНИЕ

№ 5529

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13240** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Производството е образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [населено място] 4824, [улица], представлявано от Д. А. К. в качеството му на управител, чрез адв. М. Д., адвокат от САК, със съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица] против КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (КЕВР), [населено място], [улица], с която се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 1 114 547,14 лв., от които 974 454,41 лв. главница и 140 092,73лв. законни лихви. Вредите се претендират като пропуснати ползи, в резултат от разликата между по-високата приложима според ищеца, съгласно хидроенергийните характеристики на притежаваната МВЕЦ, преференциална цена в размер на 213,09 лв.МВтч без ДДС, която би получило при продажба на електроенергия, ако не се е прилагала незаконосъобразната т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на КЕВР и цената от 112,48 лв. МВтч без ДДС, получена при реалната ѝ продажба. Ищецът уточнява, че двете решения на КЕВР са незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, от които претендира вредите. Настъпването на вредите обосновава с чл.19, ал. 2 от Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ),

отм. ДВ бр. 35/2011 г. и впоследствие чл.31, ал.1 от Закона за енергията от възобновяеми източници(ЗЕВИ) - задължителното изкупуване на произведената електрическа енергия по преференциални цени, определени от КЕВР, която в случая била незаконосъобразно определена с отменените решения. С изменението на чл.31, ал.1, т.5 от ЗЕВИ, за част от периода, произведената от ищеца ел.енергия е била изкупувана по преференциални цени до размера на нетното специфично количество. Количествата на ел.енергия над това количество не се изкупува по преференциални цени, поради което производителите на ел.енергия с ВЕЦ, въведени в търговска експлоатация преди 19.06.2007г., какъвто е ищецът, ги реализират на свободно договорени цени или по цена на излишък на балансиращия пазар по договори с крайни снабдители или с търговци на ел.енергия. Разликата между специфичното нетно количество, определено за ВЕЦ, въведени в експлоатация до тази дата и на останалите, води до пропуснати ползи, съставляващи приходи от непродадени по относимата за тях преференциална цена, а при по-ниски ценови различия ел. енергия. От отмяната на двете решения на КЕВР ищецът претендира:1) пропуснати ползи в размер на 262 952,26лв., претърпени от незаконосъобразен административен акт - т.7 от първото решение на ДКЕВР- №Ц-010/30.03.2011г., като счита, че преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за ВЕЦ на дружеството вместо по 112,438 лв./МВтч без ДДС следвало да се определи по т.2 от първото решение в размер на 213.09 лв. без ДДС за периода от 01.04.2011 г. до 17.12.2013 г.; 2) пропуснати ползи в размер на 546 222,62 лв. за периода от 18.12.2013 г. до 30.11.2018 г., като също твърди, че следвало преференциалната цена за продажба да се определи в размер на 213,09 лв. без ДДС във връзка с отмяната на т.7 от второто решение на КЕВР-Ц-5/20.02.2015г.;3) пропуснати ползи в размер на 165 279,53 лв. за периода от 20.02.2015 г. до 30.11.2018 г., формирани като разлика между ценовото равнище на продажбите (на свободен пазар и при свободно договорени цени или по цени за излишък на балансиращ пазар), реализирани от ищеца за количествата над 2 500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическата енергия в размер на 213,09 лв. /МВтч,безДДС до пълното нетно специфично количество -3724 kWh електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена по т.2 от Решение № Ц -10/30.03.2011 г. на КЕВР. Претендират се също и присъждане на законни лихви от датата на отмяната на първото решение като незаконосъобразно - 17.12.2013 г. до датата на предявяване на исковата молба - 17.12.2018 г. общо в размер на 133 570,63 лв., както и от датата на окончателната отмяна на второто решение на КЕВР - 12.11.2018 г. до датата на исковата молба – 6 522,10 лв. Моли за присъждане на исковите суми.

На основание чл.214, ал.1 ГПК, вр. с чл.144 АПК е допуснато увеличение в размера на главницата по т.1 от 262 952,26 лв. на 282 900,84лв. и размера на законната лихва върху тази сума от 133 570,63лв. на 143 709,86лв., както и в размера на законната лихва от датата на окончателната отмяна на второто решение на КЕВР - 12.11.2018 г. до датата на исковата молба – от 6 522,10 лв. на 6 595,61лв.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Х. и адв.Ц., които поддържат исковата молба съобразно направеното увеличение. Претендират присъждане на сторените разноси, за което представят списък. Възразяват на ответника да се присъжда юрисконсултско възнаграждение. Подробни аргументи излагат в писмена защита.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране(КЕВР), чрез своя

процесуален представител, оспорва исковите претенции като неоснователни и недоказани и моли да бъдат отхвърлени. В писмения отговор навежда доводи за недопустимост, недоказаност и неоснователност на изложените в исковата молба претенции. Твърди, че претърпени имуществени вреди, за каквито твърди ищеца не са налице, а всичко, което се претендира е хипотеза за получаване на по-високо заплащане. Заявява, че в качеството си на единствен държавен орган, който има правомощия да регулира цените в енергетиката и който действа в рамките на оперативната си самостоятелност, КЕВР се е произнесла с административен акт за определяне на цени, считано от 01.04.2011 г. и следователно за визириания в исковата молба период към момента съществувало надлежно определена и действаща преференциална цена, по която крайните снабдители и съответно общественият доставчик да изкупуват произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници – водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. Твърди също, че КЕВР (ДЕКЕВР в процесния период) не е установила размер на нетното специфично производство, поради което искът в тази част се явява недопустим, алтернативно – неоснователен. Претендират разности за юрисконсултско възнаграждение, представят списък на разностите. Представят допълнителни писмени бележки, в които излагат подробни съображения. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че исковата претенция е основателна и доказана и моли да бъде уважена в пълен размер. Съдът, като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че стопанисваната от ищеца ВЕЦ“Б.“, в землището на [населено място], [община], област С. е въведена в експлоатация преди 19.06.2007г. Видно от приложените документи на фирма Лизингова компания [фирма], [населено място] е издадено Разрешително за водовземане № 300401/03.06.2004г. на директора на Б.-П. с цел производство на електроенергия посредством МВЕЦ“Б.“ на река Б., което е изменено на 05.06.2006г. С решение №584/05.03.2009г. на директора на Б.-П. е изменено Разрешително за водовземане № 300401/03.06.2004г. като е сменен титуляра от Лизингова компания [фирма] на [фирма], ЕИК[ЕИК]. С решение №807/23.11.2009г. директора на Б.-П. е продължен срока на действие на разрешителното за водоовземане от повърхностни води от 03.06.2004г. за 6 години, считано от 03.06.2010г. до 03.06.2016г., а след това с решение №РР-2944/20.09.2016г. срокът е удължен до 03.06.2021г. Инсталираната мощност на МВЕЦ е 360 кВт и нетен пад 25,3м., видно от техническия паспорт и СТЕ.

С Решение № С-05/14.05.2012г. на ДКЕВР са издадени сертификати на производителите на електрическа енергия за произхода на стоката електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, като ищецът фигурира в т.40 от Приложение 1.

От ищеца са представени и приети като безспорни доказателства, сключените от ищеца: Договор за покупко-продажба на електрическа енергия на свободно договорени цени, сключен на 28.09.2015г. между ищеца и [фирма], Допълнително споразумение от 25.05.2016г.; Договор с [фирма] от 13.12.2017г. и допълнително споразумение от 28.05.2018г.

От [фирма] са представени 6 бр.справки за количествата електрическа енергия, произведена от МВЕЦ“Б.“, които общественият доставчик [фирма] е изкупил, като

тези справки са послужили за изготвяне на ССчЕ.

С решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР (предишното наименование на ответника) считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение на ДКЕВР, в частта му по т. 7, е отменено с Решение № 2126/13.02.2013 г., постановено по адм.д.№ 5492/2011 г. на ВАС, потвърдено с Решение № 16953/17.12.2013 г., постановено по адм.д. № 7175/2013 г. на петчленен състав на ВАС и административната преписка е върната на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението. В мотивите на съдебното решение е прието, че в нарушение на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила в точка 7. от процесното решение, ДКЕВР е въвел допълнителен разграничителен критерий за отделните видове водноелектрически централи – „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, без да са посочени фактически и правни основания за въвеждането на този критерий, както и липсва нормативна регламентация на подобен критерий, относим към формирането на преференциални цени за продажба на електрическа енергия. В решението е посочено още, че делото следва да се върне на ДКЕВР като административна преписка за ново произнасяне за определяне на преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. В останалата част решението е влезнало в законна сила и се ползва със стабилитет по отношение на извършената класификация на водно електрически централи и на електрически централи в т.1-т.6. Съдът не е решил спора по същество, поради което се налага извод, че е запазена определена група ВЕЦ с инсталирана мощност до 10МВт, за която група следва да се прилагат цени, различни от цените, определени по т.1-т.6, но същите следва да бъдат обединени по друг признак.

В изпълнение на съдебното решение КЕВР се е произнесъл с Решение № Ц-5/20.02.2015 г., с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, но без условието“въведени в експлоатация преди 19.06.2007г.“ Решението на ДКЕВР е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. В съдебните решения е отбелязано, че не са посочени фактически и правни основания за въвеждането на разграничителния критерий „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт“, като преписката е върната отново на КЕВР за ново произнасяне.

Новото произнасяне е с Решение № Ц-14/03.04.2019г., с което КЕВР определя отново, считано от 01.04.2011 г. същата преференциална цена в размер на 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВ, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата(ЗВАЕИБ) – отм.“. Служебно известно на съда е, че това решение е отменено с Решение №

5129/23.07.2019 г. на Административен съд София – град, по адм. дело № 4506/2019 г., което не е влязло в законна сила. Следователно, за исковия период определената преференциална цена е именно в размер на 112,48лв./МВтч.

Според Становище на ДКЕВР, постановено на интернет страницата на Главния секретар на ДКЕВР на 05.05.2011г., ДКЕВР е била сезирана с множество искания за издаване на удостоверения, в които да се посочи в коя категория попадат енергийните обекти според Решение №Ц-010/30.03.2011г. комисията е изразила становище, че не разполага с правомощия да издава административни актове с подобно съдържание, а принадлежността на всеки производител към определена ценова категория се декларира ясно в: Разрешителното за водооползване, издадено по раеда на чл.60 и сл. от ЗВ, протокол – образец 16, съставен на основание чл.7, ал.3,т.16 от Наредба №3 от 2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и спецификациите на техническите проекти. Тези технически параметри били посочени в разрешителното за водооползване, издадено от съответния орган по чл.52 от ЗВ. Определянето на принадлежността на всяка ВЕЦ към утвърдените с Решение №Ц-010/30.03.2011г. категории следвало да се доказва чрез горепосочените документи от собственика на централата пред съответния краен снабдител, което можело да се удостовери със съответен протокол. Становището е прието на заседание на колективния орган по протокол №67/02.05.2011г.

Не са спорни между страните продадените от ищеца през исковите периоди количества електроенергия по цени посочени в исковата молба, за което са ангажирани и съответните доказателства, неоспорени от ответника.

По делото е назначена комплексна технико икономическа експертиза по въпроси, поставени от страните.

В техническата част, вещото лице след преглед на приложените по делото документи и на техническите спецификации на мощността на хидроенергийните характеристики на притежаваната и експлоатирана от ищеца ВЕЦ дава заключение, че същата следва да бъде категоризирана в съответствие с Таблица на стр.10 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР към т.2 – Нисконапорни руслови ВЕЦ, деривационни ВЕЦ, подязовирни ВЕЦ и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад до 30 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000 кВт. Според техническите характеристики на енергийните обекти, същите са обособени в седем точки в решението на КЕВР.

В заключението е изчислена разликата между реализираните приходи на ищеца за продажба на ел.енергия считано от 01.04.2011г. до предявяване на исковата молба при преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т.2 от разпоредителната част на Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР в размер на 213,09лв./МВтч, без ДДС. Разликата е посочена по години в таблица №3 и възлиза общо на 793 445,82 лв.

За централите по т.2 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР определеното нетно специфично производство е 3724 часа/годишно, което означава при мощност на централата от 350 кВт на МВЕЦ“Б.“ да бъдат изкупувани по 1 303 400 кВтч ел.енергия на година. Разликата по години е посочена в таблица №3. Направено е заключение, че до достигане на нетно специфично производство, допълнителните количества ел.енергия, посочени в таблицата 4, биха били изкупени по преференциална цена и остойностени по разликата между преференциалната цена от 213,09 лв./МВтч и продажните цени по фактури на балансиращ и свободен пазар.

Формират се нереализирани приходи на стойност 148 963,22 лева(таблица №4). Направено е изчисление и на съответните законни лихви за забава.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – Комисията за енергийно и водно регулиране/КЕВР/, който е юридическо лице. Ищецът е търговско дружество, притежаващо ВЕЦ, дейността на която е регулирана от решенията на КЕВР, на чиято незаконосъобразност се позовава.

Разгледан по същество искът е неоснователен и недоказан, по изложените долу съображения.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени вследствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган, какъвто е КЕВР.

Основателността на иска предполага установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат характеристиките на ненормативен административен акт – приети са при изпълнение на административна дейност. Органът- издател е „административен орган“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на АПК. КЕВР е независим специализиран държавен орган, осъществяващ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията – чл.10, ал.2, вр. ал.1 ЗЕ. Законосъобразността на тези административни актове е била предмет на съдебно оспорване.

Действително, от доказателствата по делото се установява, че ДКЕВР (сега КЕВР) на 30.03.2011 г. е издал Решение № Ц-010, с което определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрическите централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение в частта му относно т.7 е отменено от ВАС като

незаконосъобразно и преписката върната за ново произнасяне. На 20.02.2015 г. ответникът издава ново Решение № Ц-5, с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в тази му част е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. Следователно, налице е първия от елементите на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразни административни актове. По силата на чл.177, ал.1 АПК съдебното решение има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен, решението има действие поотношение на всички. Посилата на цитираната норма конститутивното действие на решението за отмяна на административния акт в спорната част, се разпростира върху всички.

Следва да се посочи също, че в случая, и при двете съдебни решения, преписката е върната на специализирания орган за ново произнасяне, като не е решен спорът по същество, а е възстановена висящността на административното производство по издаване на административния акт. Т.е. за целия исков период действие има регламентацията, определяща преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия в цитирания размер от 112,48лв./МВтч, доколкото не е налице произнасяне на ВАС по касационната жалба на КЕВР срещу решение №5129/23.07.2019г. по адм.д. №4506/2019г. на АССГ.

За да се ангажира отговорността на ответника следва да се установят и останалите елементи от този фактически състав – вреди и пряка причинно следствена връзка с незаконосъобразния акт.

Ищецът претендира вреди под формата на пропуснати ползи. Пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички предпоставки за това, в резултат на което ищецът е лишен от сигурна материална облага в неговия патримониум. С оглед конкретиката на настоящия казус искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че вследствие на незаконосъобразните административни актове е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения в исковата молба размер. Ищецът следваше да докаже по несъмнен начин, че електроенергията не е била реализирана по посочената от него цена единствено по причина на отменената т.7 от Решение №Ц-010/30.03.2011г. и постановеното впоследствие Решение № Ц-5/20.02.2015 г. И двете решения са отменени в оспорената им част от ВАС, като на съда е служебно известно, че в изпълнение на указанията на ВАС ответникът е приел Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г., с което е определил същата преференциална цена за изкупуване на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. (датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата) в размер на 112,48 лв./МВтч, считано от 01.04.2011 г. По силата на чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката този акт има предварително изпълнение. Няма

данни да е постановено спиране. Следователно за претендираните от ищеца иски периодичности има действаща разпоредба, която определя цената на изкупуване именно на 112,48 лв./ МВтч. и която цена следва да бъде прилагана съобразно изискванията на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ. Доколкото тази цена е идентична с цената, определена в т.7 на отменените решения на КЕВР, не може да се направи извод за реално претърпени от ищеца вреди от някакви пропуснати ползи.

Ищецът обвързва пропуснатите ползи с твърдението, че е бил неправилно категоризиран като производител на ел.енергия по отменената т.7, вместо по т.2 от Решение №Ц-010/30.03.2011г. В решението на КЕВР, имащо характер на общ административен акт, се прави разделяне на енергийните обекти на групи(категории) в зависимост от техническите им показатели. С цитираните административни актове, ДКЕВР не е имала за цел и не е определила индивидуално за всеки конкретен производител категорията, в която попада експлоатираната от него ВЕЦ. В отменителните решения на ВАС също не е коментиран въпроса за категоризацията на конкретните производители на ел.енергия. Съдът изобщо не се е занимавал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т. 7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника и то именно с отменената т. 7. Дори в Решение № 13785/12.11.2018 г. ВАС изрично заявява, че „в решението на предходния тричленен състав на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – т.7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.“.

Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители. Следователно отмяната на т.7 сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, още по-малко в т.2, както той сам твърди. Както бе посочено категоризацията на отделните производители не се определя от КЕВР.

Такава класификация още по-малко може да бъде въведена със заключението на вещите лица, дадено в настоящия процес, които в тази част на заключението са се произнесли по материя извън техните компетенции. Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл.31, ал.2 ЗЕВИ. Изводът, към коя точка от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР следва да се отнесе една ВЕЦ и съответно въз основа на коя преференциална цена трябва да се изкупува електроенергията, се прави от предприятието, което я изкупува, а в случая това не се установява. Това изключва пряката причинно следствена връзка между отменените актове на ответника и твърдяната вреда. В този смисъл е Решение №480 от 13.01.2020г. по адм.д.12918/2015г. на ВАС, постановено по сходен казус, както и Решение №3620 от 30.03.2016г. по адм.д.7329/2015г. на ВАС, в което съдът сочи, че „Решението на ДКЕВР в оспорената т.7 има за предмет утвърждаването на цени за продажба на електрическа енергия,

произведени от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВтч. Наред с този, еднакъв за всички адресати на решението, критерий, се въвеждат и допълнителни критерии, съобразно които цената се диференцира по групи производители. Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респективно крайния снабдител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт“.

Едновременно с това следва да се отбележи, че съгласно чл.32, ал.1 от ЗЕВИ, Държавната комисия за енергийно и водно регулиране ежегодно до 30 юни определя преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 МВт. При положение, че определената с отмененото решение цена има действие за една година, не би могло да се търпят вреди от прилагането на това решение и за последващ период, в рамките на който действа друга цена, определена с нов акт на регулаторния орган.

Горното обосновава извод за липса на пряка причинно следствена връзка между отменените административни актове и твърдяната от ищеца имуществена вреда, поради което претенциите са неоснователни.

Претенцията за пропуснати ползи в размер на 165 279,53 лв. за периода от 20.02.2015 г. до 30.11.2018 г., формирани като разлика между ценовото равнище на продажбите (на свободен пазар и при свободно договорени цени или по цени за излишък на балансиращ пазар), реализирани от ищеца за количествата над 2 500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическата енергия в размер на 213,09 лв. /МВт/ч, без ДДС до пълното нетно специфично количество -3724 kWh електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена по т.2 от Решение № Ц -10/30.03.2011 г. на КЕВР, също е неоснователна.

Ищецът е реализирал приходи от тази продажба на свободния пазар, но претендира получаването на по-големи приходи от по-високите регулирани цени. Следва да се отбележи, че с цитираните две решения № Ц-010/2001 г. и № Ц-5/2015 г. държавният регулатор определя преференциалната цена за изкупуването на електроенергията, но не и размера на нетното специфично производство. Последното е определено с друг административен акт - Решение № СП-1/31.07.2015 г. С това решение общественият доставчик, респ. крайният потребител, се задължават да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количеството електроенергия до размера на нетното специфично производство. Оспорването на Решение СП-1/2015 по отношение на така определеният размер на нетното специфично производство не може да бъде извършено пред настоящата съдебна инстанция, поради което претенцията на ищеца се явява неоснователна. С оглед изложеното съдът намира, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Исковата претенция за присъждане акцесорно обезщетение в размер на законните лихви, с правно основание чл.86 ЗЗД, вр. с §1 от ЗР на ЗОДОВ, също се явява неоснователна. Лихвите представляват акцесорно вземане,

което следва главното задължение – за главницата. В настоящия случай основните претенции на ищеца са неоснователни, поради което не следва да се присъждат и лихви върху претендираните главници.

Искане за присъждането на разноски са предявили и двете страни. Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Относно дължимите на ответника разноски съдът, намира че такива му се следват за внесения депозит за съдебна експертиза в размер на 500 лв., на осн. чл.10, ал.2 ЗОДОВ.

В чл. 10, ал. 2 и ал.3 от ЗОДОВ се съдържат специални разпоредби относно отговорността на страните за разноски. Тази специална уредба дерогира приложението на общата уредбата на отговорността за разноски, съдържаща се в чл.78 ГПК и чл.143 АПК. Със специалните норми на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ(действали към предявяване на иска) законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявен иск, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат или за юрисконсулт. В този смисъл решение № 9985/27.07.2017 г., постановено по адм.д. № 491/2017 г. по описа на ВАС, определение № 7827 / 20.06.2017 г., постановено по адм.д. № 5056/2016 г. по описа на ВАС и др. Възможност за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е предвидено в чл.10, ал.4 ЗОДОВ(нова), в сила от 01.12.2019г., но тъй като исковата молба е заведена преди изменението, разпоредбата е неприложима (§6 от ПЗР към ЗИД ЗОДОВ - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) в конкретната хипотеза.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни и недоказани, предявените на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, искове от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [населено място] 4824, [улица], представлявано от Д. А. К. в качеството му на управител, чрез адв. М. Д., адвокат от САК, със съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица] против КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (КЕВР), [населено място], [улица], с която се претендира присъждане на обезщетение, ведно с лихвите след завеждане на исковата молба на 17.12.2018г., за претърпени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразен административен акт на КЕВР –т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., както следва: **1)** пропуснати ползи в размер на **282 900,84лв.**, претърпени от отмяната на т.7 от Решение на ДКЕВР- №Ц-010/30.03.2011г., за периода от 01.04.2011 г. до 17.12.2013 г.; **2)** пропуснати ползи в размер на **546 222,62 лв.** за периода от 18.12.2013 г. до 30.11.2018 г., във връзка с отмяната на т.7 от Решение на КЕВР-Ц-5/20.02.2015г.;**3)** пропуснати ползи в размер на **165 279,53 лв.** за периода от 20.02.2015 г. до 30.11.2018 г., формирани като разлика между ценовото равнище на продажбите, реализирани от ищеца за количествата над 2 500 работни часа и **4)** законните лихви от датата на отмяната на първото

решение като незаконосъобразно - 17.12.2013 г. до датата на предявяване на исковата молба - общо в размер на **143 709,86лв.**, както и от датата на окончателната отмяна на второто решение на КЕВР - 12.11.2018 г. до датата на исковата молба – **6 595,61лв.**

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [населено място] 4824, [улица], представлявано от Д. А. К. в качеството му на управител, със съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица] да заплати на КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (КЕВР), [населено място], [улица] разноски са експертиза в размер на 500,00 лв.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: